

tünk, azonban el nem hallgathatjuk, hogy Rudolf koronaherceg ápril 5-én Wittingauban egy fattyu-fajdkakast lőtt. E ritka madár a siket- és nyírfajd párosodásából ered. Hogy e zsákmány ő fenségének nagy örömet szerzett, nagyon természetes.

A „Vad. és Vers.-lap“ f. é. 12. és 16. számaiban fel-
emlittetik, hogy egyik szalonka lábai sárgák, másikéi kékek
stb., s ezt „a kecskeméti öreg vadász“ onnét következteti, hogy:
„valamint a réteken járt marhák lábai, a meddig vízben
járnak, egészen sárgás vörösek, s ha ismét sík és kopár
talaju legelőre hajtának, újra megfehérednek; ugy a szalon-
kák lábszárai is, melyek folyóvizek mentén, vizenyős erdősé-
geken áthuznak fölfelé, megsárgulhatnak, mely sárgaságot
később a hegyes vidékeken ismét az eredeti kék szín váltja
fel.“ E véleménynyel mi egyet nem érthetünk, noha tökéle-
tesen egyet értünk a „Vad. és Vers.-lap“ egyik számában
felhozottakkal, mely szerint „csak is egy szalonkafaj létezik“,
de a lábak színére nézve azon véleményben vagyunk, a mint
azt Z. ur is igen helyesen fejtegette, hogy ezen „lábszín“
különbség csakis a vedlésből származhatik, azaz fiók-szalon-
káknál fordulhat elő, és ezen állítás azzal, hogy a szinkü-
lönbség az évszaknak csakis egy részében észlelhető, meg is
van magyarázva. Különbén, hogy a szalonkáknál a nagyságot,
a tollazat és lábak színét illető látszólagos szabálytalanság
honnét ered, hogy miért nagyobb egy párnál a jércze a
kakasnál, s miért áll más párnál ez arány megfordítva?
mindezekre a természettudósoknak tartatott fenn végérvénye-
sen dönten.

Puskás Pál.

Újabb adat az ákác talajigényéhez.

Az „Erdészeti Lapok“ folyó évi február havi füzetében
(48. lap) észrevételek közöltetnek a Robinia Pseudoacacia

tenyésztalajára nézve, azon megszorító tétel kiszélesbitésére, mintha e fanem csupán homokos vagy laza földalkathoz ragaszkodnék. Közlő érdekes adatokat tüntet elő Tolnamegyéből, hozzáadva még a *Lycium* és *Ailantus* analogiáját. Egészen hasonló tapasztalás jelenthető Nyitra- és Barsmegyék felső részeiből, úgy az ákác, mint a másik kettő tekintetében, miért elég legyen amaz említést csak ezen tájék adatával megtoldani, mert a viszonyokra nézve csak az ama közlésben mondottakat kellene ismételni. — Rakovicz, 1877.

B. Mednyánszky Dénes.

Tenyésztési kísérletre kiosztott amerikai famagvak.

Miként t. olvasóink az Országos Erdészeti-Egyesület f. évi márczius 15-én tartott választmányi ülésének jegyzőkönyvéből is értesültek, Molitor Ágost katasteri erdőbecslő-felügyelő és tagtársunk Kaliforniában lakó hazánkfia dr. Czapkai József által több oly éjszak-amerikai fának magvát szerző meg, melyeket nálunk honosítási kísérletekre alkalmasoknak tart, s azokat kiosztás végett az egyesület rendelkezésére bocsátá.

Az itt kérdésben forgó fanemek Éjszak-Amerika nyugotparti hegységeiben mint erdei fák élnek, s Molitor ur hozánk küldött levelében rólok következőket írja :

„*Sequoia gigantea*, a nálunk már ismert kaliforniai óriási fa.

Sequoia sempervirens. Kalifornia és Oregon államokban nagyterjedelmű állabokban fordul elő. Magam láttam sok példányt, melynek 8—10 lábnyi átmérője lehetett 10 lábnyi magasságban. A fa egyenes és részarányos alakja hasonlít a luczfenyőéhez. Általában gyors növekvésű és igen jeles épületfát, különösen deszkákat szolgáltat, melyek sötétebb